

GELUK DE KINDERKENS.

door

NANNIE VAN WENL.

Het was 't gezellige avondsmaaltijd op het diner, vóór de gasten zich neerzaten rondom de piano, om te luisteren naar het avondprogramma.

De oude heeren hadden zich teruggetrokken op de studeerkamer van den heer des huizes; de oude dames zaten in het boudoir van de gastvrouw en de jongelieden verzamelden zich in de tuinkamer, in de veranda; enkelen waagden zich aan de kille van den Octobersavond en wandelen in den tuin, waar nog eens de tuinlantaarns waren aangestoken, zooals op de zomerfeestjensavonden. Doch de meisjes hadden doeken moeten werpen over haar dunne lichte toiletten en de paren gingen met vliegende schreden; ze zouden wel weer gauw binnenkomen. Den zomer, dien kan men nu eenmaal niet terug dwingen, als hij heengegaan is.

De jongelieden voelden zich de dragers van het feest. Om hen was dit alles, om hun de gelegenheid te verschaffen, te genieten van hun jeugd. En ook de oorzaak van het feest lag bij de jongelieden; twee van den grooten kring, die hier zoo vaak feestvierde, hier op de gastvrije villa met den grooten tuin, hadden zich verloofd, de dochter des huizes en een der trouwste jonge huisvrienden.

Al driemaal had de jonge kring aangezet op een verlovingsfeest van twee honderd. Maar dezen derden keer vonden ze 't nog even zwaarwichtig als den eersten keer.

Het leven kwam tot hen met zijn nieuwe vragen, nieuwe behoeften, nieuwe toestanden, en nog niets van het nieuwe was er al.

Ze deden wel, of dit alles heel gewoon was; ze spraken er wel over, alsof ze reeds gewend waren de luxe van het groote-menschenleven, maar eigenlijk staarden ze dit alles nog met verwonderde oogen aan, dit: dat ze nu van kinderen menschen waren; dat de jongens mannen waren geworden, die een bruid verlangden, en de meisjes vrouwen, die bruiden konden zijn.

Ze vonden het heel vanzelf sprekend, dat de bruijgom en bruiden beiden uit dezen wijden, sonnigen kring waren geweest, al tweemaal, en ze hadden 't allen als iets te-leerstellends gevoeld toen een der jonge mannen, de oudste van hen allen, met een bruid kwam uit een anderen kring, uit een andere stad zelfs, een gansche onbekende. Dat was de verloving geweest, die voorafging aan die van de dochter des huizes, en dit feest was het eerste, dat het afgedoelde schaaap weer meemaakte met zijn oude vrienden, hij en zijn vreesde verloofde.

Twee jongelieden zaten in de veranda, makkelijk geleund in de rieten stoelen, rookten hun sigaretten, praatte over het feest en de gasten.

»Henri was stil vanmiddag,» begon de een.

»'t Is ook een heel stuk, een vreemde eend in de bijt te brengen,» merkte de ander op.

Stilte even.

Toen hervatte de eerste: »Ja, 't is een heel stuk. En als je dan terug moet komen onder de vrijen, de ongeloozen, de vroolijken — en er rust een schijn van ver-

denking op je dat je je door goud hebt laten bestpakken.»

»Stil, stil!« waarschuwde de ander. »Ik weet wel niet wat hij méér aan haar vindt, dan haar goud — wat een lederepop is ze, wat een erbarmelijke lederepop naast ons eigen vroolijk goedje!«

Zijn vriend legde hem plotseling de hand op den arm. »Kijk eens, Charles, in de tuinkamer, met wie Henri staat te praten.«

Charles boog zich licht voorover.

»Het gesprek schijnt ernstig te zijn, van Henri's kant ten minste. Als ik hem was, bleef ik maar uit Lili's nabijheid.«

»Ja,» stemde Johan toe. »Ofschoon ik den heelen toestand niet begrijp, niets ervan. Vroeger had iedereen hier er zijn hoofd onder willen verwedden, dat Henri en Lili voor elkaar waren — toen is hij opeens op reis gegaan, is na een paar maanden met zijn gouden kerkbeeld teruggekomen en Lili schijnt zich van de zaak absoluut niets aan te trekken.«

»Niet, ze is zelfs vroolijker dan vroeger. En ze heeft zoo iets pikants gekregen. Kijk, ze schijnt Henri duchtig voor den gek te houden.«

Een luid schaterlach klonk door tot in de veranda. Lili van Woudenstein snelde de tuinkamer uit, keerde zich op den drempel nog eens om riep schaterlachend van pret:

»Prant maar toe! Ik beloof niets en niets en niets! Ik ben absoluut vrij om te doen en te laten wat ik wil! Hoera! leve de vrijheid!«

Voort snelde ze den tuin in naar 't uiterste einde, waar geen lantaarns brandden.

Henri ging even daarop langs hen heen, den tuin in en zocht zijn verloofde.

»Zie je wel, dat het Lili niets scheelen kan!« zei Charles. »Begrijp je wie 't kan!«

»Enfin,» antwoordde Johan wat filosofieërend. »De man, die een gouden lederepop kiest boven Lili, is de moeite van het verliezen niet waard.«

»Goed, goed, maar dan moet ze toch een ontzettend klap hebben gekregen, toen ze merkte dat hij zulk een man was!« sprak Johan. Toen, alsof ze voelden, dat ze tot den kern raakte van een kwestie, te moeilijk en te teer, om zoo maar eens als praatje in rieten luiervuolen met een sigaretje te behandelen, zwegen ze beiden, tot de indrukken hunner woorden verdwenen waren en ze weer konden praten over iets anders, luidruchtigjes zonder veel te denken.

Daar het stond Lili van Woudenstein, die nu den tuin in was gevloden, voor den spiegel in de tuinkamer. Ze stak wat ontsnapte krulletjes vast, schikte de bloemen in haar haar, nam een enkele frische roos uit de vazen en verwisselde die met de verweikte uit haar corsage. En ze zag zichzelf in den spiegel met een diepen zucht. Toen lachte ze en beschouwde haar lachend spiegelbeeld.

»'t Gaat best!« fluisterde ze, »'t gaat best!« Haar gelaat veranderde tot het zeer droevig stond en ze fluisterde:

»Wie had kunnen denken, dat Lili zulk een comediant kon zijn. — Ach, wie had zooveel kunnen denken!«

Achter haar werd een deur open gedaan en dadelijk lachte ze weer, draaide zich op haar hooge hakken om met een zwaaije en wou een vroolijke verontschuldiging roepen over haar ijdelheid, die haar voor den spiegel gebannen had en van het gezelschap had weggehouden.

Maar de lach dreigde haar op de lippen te besterven. — Henri trad binnen, recht op haar toe, alsof hij haar spreken wou.

Een maar, een ondeelbaar oogenblikje ging haar lach wegglijden, toen lachte ze weer, als van vroolijkheid stralende, en ze riep de verontschuldiging, die ze klaas had gehad.

Hij hoorde het niet, of deed als drong haar scherts niet tot hem door. Haastig, alsof hij zich de enkele seconden, die hij haar alleen spreken kon, ten nutte wilde maken, vroeg hij.

»Hoe gaat 't je Lili?»

»Opperbest,» zei ze, »opperbest! zoo goed en prettig, dat kun je niet denken. Je weet, dat ik verhuuld ben. — We wonen in Dordt tegenwoordig, maar ik wip zoo vaak ik kan hierheen over. Ik kan niet heel vaak, want ik heb veel lessen in Dordt en de omstreken. — Je weet niet half, hoe ik in trek ben gekomen, opeens —».

Hij brak gejaagd haar woordenstroom af.

»Ja, ik weet het wel. En ik hoorde laatst van een vriend van me, Happers uit Dordt, dat je met hem samen was geweest op de boot naar Papendrecht — hij had je bewonderd om je vlugheid en durf, want de boot was al een aardig stukje van den kant — de loopplank was ingehaald — en toen sprong je —».

»Juist,» zei Lili. »Happers schrok, de arme jongen. En 't was heelmaal niet voor het eerst, dat ik het deed. — Mijne hemel ik heb 't zoo druk, en je weet, ik ben nogal eens laai, nu en dan doe je zoo — hup, spring!»

Ze nam haar sleep op, sprong van haar plaats bij den spiegel tot op de vacht voor de divan en wilde de kamer uitsmelten. Maar hij riep haar terug.

»Lili,» zei hij dringend. »Happers zei, dat 't eigenlijk verregaande roekeloosheid van je was. En de kapitein verkerde hem, dat je het vaak deed en dat hij soms zijn hart vast hield.»

»Ach, die arme ziel. Nu maar geloof er niets van. 't Is heerlijk, één, twee, drie — hup! spring!» en weer wilde ze wegsnelen.

Hij vatte haar hand, zoodat ze moest blijven en sprak dof terwijl een donkere bios zijn gelaat overtoog:

»Lili — ik heb voortdurend aan dien sprong gedacht — en ik zag je eens in gedachten verdwijnen in het kille zwarte water — Lili — ik had graag, dat je dit niet meer deed, toe, beloof me dat.»

Lili zag, dat hij ernst sprak, diepen ernst, dat gedwongen werd, in ernst te zeggen, wat hij als gezelschappraatje had willen meedeelen — en toen werd ze ook eerlijk, toen nam ze den toon aan, die overeenkwam met haar gemoedsgesteldheid.

Ze richtte zich hoog op, zag hem aan met een koelen hooghartigen blik en zeide:

»Wat scheelt 't jou, of ik leef of sterf? Als je verloorde nu zulke dingen deed? Maar ik? Ik? Dat gaat immers niemand aan — en jou nog wel 't allerminst.»

Toen merkte ze, dat Charles even voorovergebogen naar hen keek.

En ze sloeg weer over tot den toon van luide uitgelaten scherts en riep lachende: »Ik beloof niets, niets, absoluut niets!»

En ze snelde den tuin in, daar heen, waar de lantaarns niet brandden.

»Grootte God!» fluisterde ze. »Waarom heeft hij dit gedaan? Waarom dit gezegd? Ik was zoo kalm, zoo gewend al aan mijn smart — en nu dit weer! Mij heeft hij lief, mij en niet die andere, die ledelop met haar tonnen goud — maar wat een man is hij dan, dat hij dit kon doen! Hoe bitter, bitter heb ik mij vergist —».

Zij stampvoette in dulle woede, en balde de vuisten ineen. »Wat een kind ben ik geweest! Wat een dom, onnoosel kind! In hem zag ik mijn afgod, hem had ik lief als den man onder de mannen —».

Plotseling sloeg haar woede meer om ze begon te schreien als een vertwijfelde, want ze voelde de oude liefde opkomen, die het won van haar minachting en toorn.

Ze was dien avond de dolste van allen. Haar lach schaterde 't inldst, ze tintelde van geest en vernuft. Wel brandden haar wangen, maar men geloofde, dat het van opwinding was, vroolijke opwinding. Wel schitterden haar oogen vreemd, en keken ze met door-dringenden blik, terwijl de pupillen groot en donker waren — doch 't was immers feest! feest! en ze had succes! Dit alles was opwinding, en 't stond haar goed.

Enige dagen later sat ze les te geven in een huis op den Papendrechtseken dijk. Ze deed 't met hart en ziel, met een algeheele toewijding, omdat ieder uur van werken haar een uur van vergeten was, en ieder uur nietsdoen een uur van knagend wee.

Daar sloot de vertrekkende boot. Ze zag op den pendule — weer had ze haar tijd vergeten. Opeens schoot het haar te binnen, dat het zeer gemakkelijk kon zijn, als ze deze boot nog haalde. Want in Dordrecht had ze ook nog veel te doen.

Ze greep haar hood, groette haar leerling haastig en snelde het huis uit, dat voor de aanlegplaats stond. Twee seconden later klonken haar vlugge schreden op het plankier van den steiger.

Maar ditmaal was de boot een grooter eind van den oever, dan ze tot nog toe gewaagd had over te springen.

En reeds staakte ze haar loop. Nu was ze wis en werkelijk te laat.

Daar was het alsof een stem, die in haar blijde dagen had geklonken, en gezongen had door haar wachten, haar inlusterde: »Belooft me, dat je dit niet weer zult doen!»

En snerpand gaf haar ziel ten antwoord:

»Wat scheelt 't jou of ik leef of sterf? Dat gaat immers niemand aan — en jou wel 't allerminst.»

Nu juist doen! nu toch doen! Wat scheelt het hem of ze leeft of sterft — en daarom scheelt 't haar ook niet. 't Is van vrij wat meer gewicht om deze boot nog te halen.

Het plankier daverd van de vliegende schreden, nu ze haar aanloop neemt.

Van de boot weerklinkt een vloek, juist op het oogenblik dat ze springt.

Even beroert haar voet den rand van de boot. — Dan stort ze achterover, en ze verdwijnt in 't kille, zwarte water.

Teen de tijd van haar dood den kring harer vroolijke jonge gezellen bereikte, waren ze verstornd jvan ontzetting, huiverden van doodsangst, omdat dit mogelijk was in het leven dat de dood opeens de vroolijkste, de luchthartigste kon grijpen.

»Maar hoe roekeloos van haar», zeiden de ouderen. »En eigenlijk, is 't niet heelmaal goed, dat ze zoo gehandeld heeft met het kostbare, jonge leven, dat haar was toevertrouwd.»

Doch al de jongeren namen haar partij. »Ze was zoo vlug, zoo krachtig! Ze vertrouwde natuurlijk op haar rappe voeten, op haar behendigheid. Hoe kon zij nu ook gelooven, dat de dood kon komen? Ze was immers als een dartel, zorgeloos kind —».

»Ja» — zei Henri Waanders dof — »ze was als een kind —».